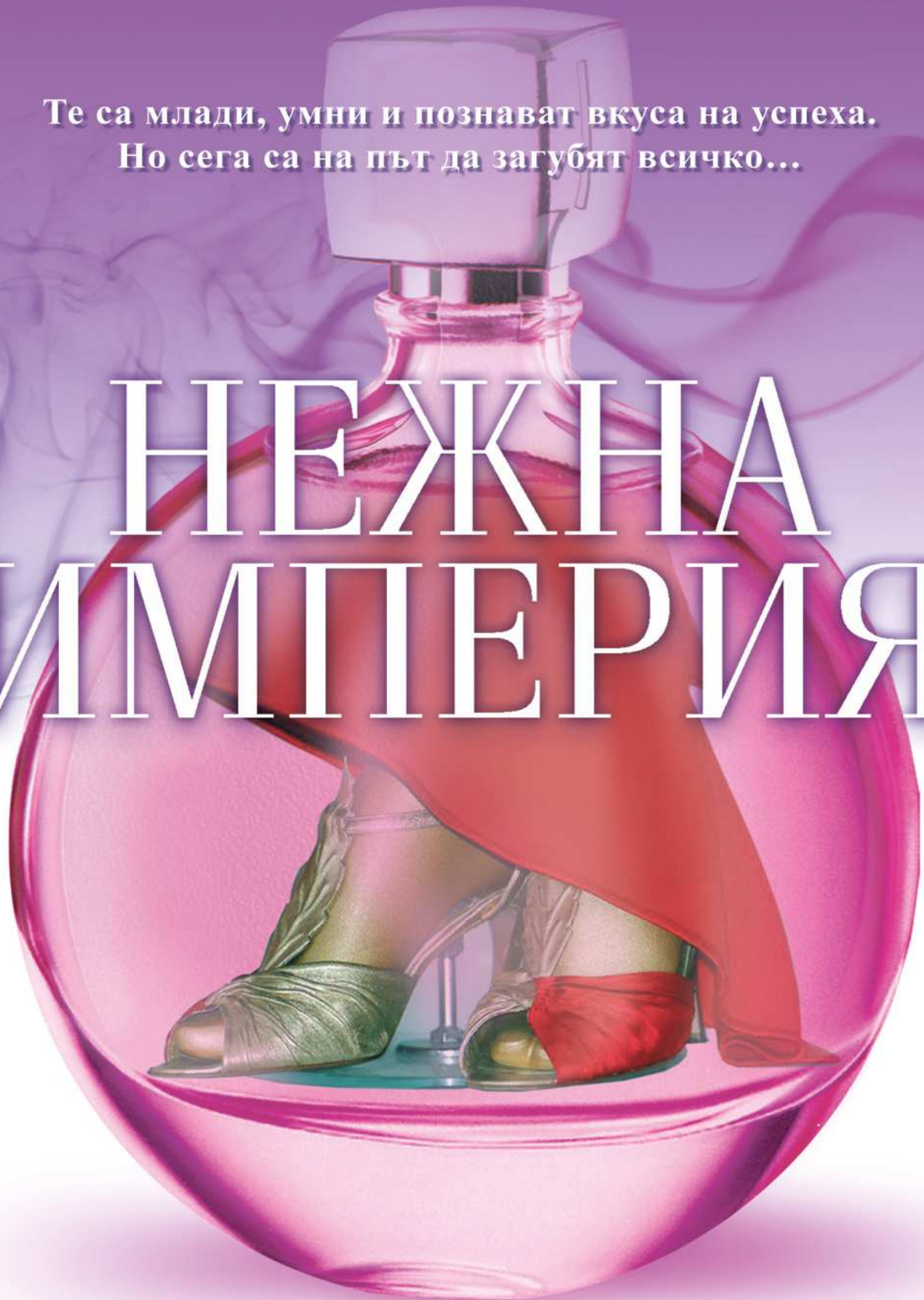

Те са млади, умни и познават вкуса на успеха.
Но сега са на път да загубят всичко...

НЕЖНА ИМПЕРИЯ

За почитателите на Сидни Шелдън –
пикантен и завладяващ роман за пари, интриги и власт

Лулу Тейлър

ЛУЛУ ТЕЙЛЪР

НЕЖНА ИМПЕРИЯ

Heiresses

Copyright © Lulu Taylor, 2009

All rights reserved

© Надежда Розова, превод

© Димитър Стоянов – Димо, худ. оформление

© Издателство ЕРА, София, 2009

ISBN: 978-954-389-072-9

ЛУЛУ ТЕЙЛЪР

**НЕЖНА
ИМПЕРИЯ**

ЕРА

11.

Джемайма си спомни сватбения си ден, докато таксито спираше пред хотела. Трудно ѝ беше да повярва, че е било само преди четири години. Сега отново беше тук, но животът ѝ бе напълно променен – бракът ѝ с Хари се оказа провал, а наследството ѝ беше застрашено. Явно всичко, в което вярваше, свързано със семейството ѝ, с неговото положение – финансово и всякакво друго – и със собственото ѝ бъдеще, трябваше да бъде преосмислено. Дали щеше да ѝ се наложи да започне да работи, за да си изкарва прехраната? Потръпна от ужас, докато минаваше през въртящите се врати и влезаше във фойето.

– Имам среща с Тара Пиърсън – каза тя на облечения със спретната униформа портиер.

– Да, госпожо. Тя вече е тук и ви очаква в апартамента.

Няколко минути по-късно вече влезаше в един от луксозните апартаменти на хотела, чиято дневна гледаше към Грийн Парк.

– Здравей, Джемайма. – Тара седеше на пъстър диван с лаптоп на коленете и с купчина листове на масичката пред нея.

Джемайма свали очилата си.

– Милият стар „Риц“ – каза тя. – Все същият. Затова го обичам, макар да е обзаведен по-скоро по вкуса на майка, отколкото по моя.

– Не съм идвала тук от сватбата ти. Приятно ми е пак да дойда. – Тара изгледа сестра си над очилата си с черни рамки. Беше прибрала косата си на елегантен кок и изглеждаше много делова. – Искан да се срещнем на частно място близо до „Тревелиан“, затова ми се стори добра идея първото съвещание на изпълнителните директори на компанията да бъде тук.

Джемайма се поразходи и огледа старинните мебели и маслените картини.

– Напомня ми на „Тревелиан“ – гласеше коментарът ѝ, – в духа на старата школа, в духа на Стария свят.

Тара кимна.

Вратата се отвори и в стаята се втурна Попи задъхана и с разрошени къдрици.

– Божичко, пак закъснях, нали? – провикна се тя.

– Не се тревожи, скъпа, и аз сега идвам – отговори Джемайма. – Нищо не си изпуснала.

– Здравей, Попс – усмихна се Тара на сестра си. – Добре, да се залавяме с тази работа. Инглис ми изпрати цялата информация, която поисках, и аз прегледах голяма част от нея снощи. Опасявам се, че трябва да ви съобщя някои доста сериозни неща за положението, в което се намираме.

Джемайма театрално се отпусна в едно кресло.

– О, мамка му, фалирали сме, нали? Противната дърта кучка е съсипала всички ни, нали?

– О, не, не може да е вярно! – Попи изглеждаше ужасена. – Но как, за бога, е възможно да се случи? Не проумявам как така един ден всичко е наред, а на следващия е пълен провал!

Тара изгледа и двете сериозно.

– Не сме фалирали, но сме адски близо.

– Ще ми трябва ли питие, за да те изслушам? – попита Джемайма.

– Не, мисълта ти трябва да е ясна. Отнася се за всички ни. – Тара погледна Попи: – По-добре седни. – Попи покорно пусна чантата си и се отпусна на един стол. – Ние си мислехме, че мама е едва ли не вълшебница, нали? След смъртта на татко тя се превърна от безполезна светска дама в упорита делова жена, поела управлението на компанията и превърнала я в успех. Явно обаче нещата не са стоели точно така. Истината е, че мама страшно се е провалила. Вярно е, че нещата не са вървели блестящо за „Тревелиан“ още докато е управлявал татко. Винаги сме знаели, че той би се чувствал много по-щастлив да свири на пиано или

да преподава нещо, обаче поне е разбирал основните принципи и факта, че е нужна стратегия – че бизнесът трябва да се променя в крак с времето, както винаги е било в „Тревелян“. Проблемът е само, че татко не е знаел как да го постигне. Той изобщо не е разбирал своето време, затова е насочил вниманието си предимно към основния пазар на „Тревелян“, който е разбирал – старата гвардия. Направил някои съкращения, тъй като „Тревелян“ вече не е бележел растеж, но е запазил компанията стабилна. След това мама поела нещата в свои ръце.

– И какво е станало? – ококори се Попи.

– С една дума – катастрофа. – Тара направи справка в няколко документа пред себе си. – Авоарите са изчезнали. Продажбите спират. Компанията тръгва надолу. Боя се, че всичко се дължи на нейния тоталитарен подход към управлението. Никой не се е осмелявал да я посъветва за каквото и да било – ако съветът не ѝ допадне, тя просто уволнявала човека и избягвала съдебните разправи, като му плащала огромна сума в брой, дългогодишни частни медицински грижи, автомобили...

– Подозирам, че в такъв случай половината са си умирали да ги уволни... – коментира Джемайма.

– Накрая да. Честно казано, „Тревелян“ е потъващ кораб и всички би трябвало да са знаели за това. Допускам, че онези, които са останали на борда, просто искат да видят какво още могат да докопат. Директорите все още получават добри пари. Ние също. Всъщност тъкмо нашите издръжки, заплати и дивиденди източват компанията. Ето така стоят нещата. Край на всички пари от „Тревелян“. Веднага.

Джемайма ахна и пребледня, ръката ѝ се стрелна към устата.

Попи поклати глава и се усмихна.

– Всички ли?

Тара свали очилата си.

– Да. След време ще можем да си договорим нови заплати като директорки на компанията, ако успеем действително да реализираме някакви печалби. Засега обаче ще трябва да работим безвъзмездно.

– Чакай малко, Тара – обади се Джемайма. Гласът ѝ звучеше напрегнато, ниско и малко трепереше, явно се стараше да се овладее. – На теб ти е все едно да отсечеш, че няма да получаваме повече пари – имаш си работа, от която вадиш луди пари, а Джералд също е фрашкан с мангизи. Обаче за мен и за Попи загубата на „Тревелян“ е от огромно значение. Само това имаме.

– Аз нямам нищо против – намеси се Попи с най-жизнерадостния си вид от седмици насам. – Смятам, че ще ни се отрази добре известно време да поживеем без тези пари, поне веднъж да се наложи да се погрижим за прехраната си.

– Не бъди такава глупачка! – изсъска вбесена Джемайма. – Толкова си наивна, Попи. Скоро ще разбереш какво означава да си беден и според мен изобщо няма да ти хареса. На мен със сигурност няма. – Обърна се към Тара: – Не виждаш ли в какво положение ще се озова, ако ни отнемеш парите? Ще бъда съсипана.

Изражението на Тара остана сурово. Този път категорично влезе в ролята си на най-голямата сестра и се наложи над Джемайма. Познанията ѝ в областта на бизнеса ѝ осигуряваха авторитет, какъвто не бе имала преди.

– Явно не разбираш. Не ти вземам парите от „Тревелян“ – пари просто няма. Няма какво да получиш.

– Не ти вярвам! – кресна Джемайма. – Не може да е толкова зле!

– Добре, да кажем, че продължиш да си получаваши парите. След шест месеца до година те ще свършат. Завинаги. „Тревелян“ ще банкрутира. Но ако се откажеш от парите си сега и работиш заедно с мен и с Попи, нещата отново да потръгнат, тогава всички ще имаме „Тревелян“ и доходи до края на живота си. Е, какво решаваш?

ЛУЛУ ТЕЙЛЪР
НЕЖНА ИМПЕРИЯ

Лилия Анастасова
редактор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД